

Књига пророка Данила — Шездесет и један

Откривање пророчке таписерије: разумевање Данилових виђења, завета и времена запечаћења у последњим данима

Jeff Pippenger

2024-01-25

Гаврило је дошао Данилу у деветој глави да му пружи разборитост и разумевање у погледу двеју виђења која су била представљена у осмој глави.

И обавести ме, и проговори са мном, и рече: О Данило, сада изиђох да ти дам разум и схватање. У почетку твојих мољења изађе заповест, и дођох да ти покажем; јер си веома љубљен; зато разуми ствар и пази на виђење. Данило 9:22, 23.

Да би Данило имао „разумевање“ које му је било потребно, Гаврило му је рекао да разуме и „ствар“ и „виђење“. „Ствар“ је била виђење о гажењу светиње и војске, а „виђење“ је било виђење о појави 22. октобра 1844. године. Сестра Вајт такође наглашава ова два виђења када нас обавештава да је Данило настојао да разуме однос између седамдесетогодишњег ропства и две хиљаде и три стотине година. Седамдесет година су оно што је Гаврило означио као „ствар“, а „виђење“ су биле две хиљаде и три стотине година. Данило представља „мудре“ последњих дана, када Гаврило даје тумачење о две хиљаде и три стотине година. „Мудри“ препознају и „ствар“ и „виђење“ у Гавриловом тумачењу; безбожни не разумеју. Милерити су разумели „ствар“ и „виђење“, али само у ограниченој мери.

Четиристо и деведесет година времена милости био је период заснован на четиристо и деведесет година побуне против завета „седам времена“, представљеног у Левитској двадесет петој и двадесет шестој глави. Седамдесетогодишње ропство било је збир свих година у којима земљи није било допуштено да ужива свој починак.

Седмица у којој је Христос потврдио завет с многима, била је илустрација распре његовог завета, како је представљена двама раздобљима од хиљаду двеста шездесет дана. Та пророчка седмица била је подељена крстом, који представља печат Божји.

„Шта је печат живог Бога, који се ставља на чела Његовог народа? То је знак који анђели, али не и људске очи, могу да прочитају; јер анђеол истребитељ мора да види тај знак откупљења. Разумни ум је видео знак крста с Голготе на усвојеним синовима и кћерима Господњим. Грех преступа Закона Божјег је уклоњен. Они имају свадбену хаљину и послушни су и верни свим Божјим заповестима.“ Manuscript Releases, volume 21, 52.

Та седмица је представљала два раздобља од по хиљаду двеста шездесет година, раздвојена недељним законом из 538. године, (жиг звери) у којима су паганство, а затим папство, газили светињу и војску. Током хиљаду двеста шездесет дана, Христос је давао Своје сведочанство, а затим је још хиљаду двеста шездесет дана Христос давао то исто сведочанство кроз Своје ученике. Током хиљаду двеста шездесет година, Сатана је давао

своје сведочанство кроз паганство, а затим је још хиљаду двеста шездесет година Сатана давао своје сведочанство кроз папство.

Завет, који је услед непослушности древног Израила постао Божја „парба“, био је завет из двадесет пете главе Левитске књиге, који је излагао починак земље и јубилеј који је требало празновати сваке четрдесет девете године.

И Господ рече Мојсију на гори Синају говорећи: Кажи синовима Израиљевим, и реци им: Кад дођете у земљу коју вам дајем, тада нека земља држи суботу Господу. Шест година засејавај њиву своју, и шест година орезуј виноград свој, и сабирај род његов; а седме године нека буде земљи субота потпуног починка, субота Господу: не сеј њиву своју, нити орезуј виноград свој. Што само од себе израсте из жетве твоје не жањи, нити сабирај грозђе са неорезане лозе своје; јер је то година починка за земљу. И субота земље нека вам буде за храну: теби, и слуги твојој, и слуги твојој, и најамнику твојој, и дошљаку твојој који борави с тобом, и стоци твојој, и зверима што су у земљи твојој — сав њен род нека буде за храну. И изброј себи седам субота година, седам пута по седам година; и време тих седам субота година нека ти буде четрдесет и девет година. Тада заповеди да затруби труба јубилеја десетог дана седмог месеца; на Дан помирења нека затруби труба по свој земљи вашој. И посветите педесету годину, и огласите слободу по свој земљи свим њеним становницима: нека вам то буде јубилеј; и вратите се сваки на своје имање, и вратите се сваки својој породици. Та педесета година нека вам буде јубилеј: не сејте, нити жањите што у њој само од себе узрасте, нити сабирајте грозђе са своје неорезане лозе. Јер је то јубилеј; нека вам буде свет: једите њен род с њиве. У години тог јубилеја вратите се сваки на своје имање. Левитска 25:1–13.

Прво раздобље пророчанства о две хиљаде и три стотине година, као и седмица у којој је Христос потврдио завет, и четири стотине и деведесет година, непосредно је повезано са „седам времена“ из 25. и 26. поглавља Левитске књиге.

Знај, дакле, и разуми: од изласка заповести да се Јерусалим обнови и сазида до Месије Кнеза биће седам седмица и шездесет и две седмице; трг ће опет бити саграђен и зид, и то у тешка времена. Данило 9:2.

Шездесет и девет седмица, почев од 457. године пре Христа, доводе вас до Христовог крштења и до почетка седмице у којој је Он потврдио завет, који је био завет Божје „парнице“. Али постојала је седмица седмица (четрдесет и девет година), која је била издвојена од шездесет и девет седмица изразом „седам седмица и шездесет и две седмице“. Почев од 457. године пре Христа, требало је да буде четрдесет и девет година, што је јасно упућивање на завет из двадесет пете главе Левитске књиге и на прославу јубилеја. Тих четрдесет и девет година нису биле само симбол јубилејских циклуса, него и Педесетнице, која је педесети дан што следи после четрдесет и девет дана празника седмица.

Првих четрдесет и девет година од две хиљаде и три стотине година, четири стотине и деведесет година, и седмица у којој је завет био потврђен, све су непосредно повезане са две хиљаде и пет стотина и двадесет година, представљених као „седам времена“, у Левитској

двадесет и шестој. Сваки елемент пророчанства о две хиљаде и три стотине година непосредно је повезан са „седам времена“ које је адвентизам оставио по страни и одбацио 1863. године. „Седам времена“ је симбол јубиларног завета, и због тога ваља такође запазити да, када се две хиљаде и три стотине година окончало 22. октобра 1844. године, исто тако су се и две хиљаде и пет стотина и двадесет година окончале тога истог дана, јер је Мојсије записао у двадесет и петом поглављу Левитске:

И избројаћеш себи седам субота година, седам пута по седам година; и време тих седам субота година нека ти буде четрдесет и девет година. Тада заповеди да труба јубилеја затруби десетог дана седмога месеца; на Дан помирења нека затруби труба по свој вашој земљи. Левитска 25:8, 9.

Сваки пророчки период унутар две хиљаде и три стотине година непосредно је повезан са „седам времена“ из Левитске двадесет шест, укључујући и дан када су се оба пророчка периода завршила. Првих четрдесет и девет година означавало је дело поновне изградње и обнове Јерусалима, које ће бити довршено када Божји народ изиђе из Вавилона. Храм је био довршен пре трећег указа, као што је и милеритски храм био довршен пре него што је стигао трећи анђео. Ипак, после 457. године пре Христа, „улица“ је још увек требало „да се опет сазида, и зид, и то у тешка времена“. Као Алфа и Омега, Исус увек крај једне ствари приказује почетком друге ствари, и после 22. октобра 1844. године, милерити су требало да доврше „улицу“ „и зид“, „у тешка времена“.

Sestra Vajt poistovećuje doslovni zid zaštite oko Jerusalima sa simbolom Božjeg zakona, a neposredno nakon 22. oktobra 1844. verni su bili uvedeni u nebesku svetinju i prepoznali su Božji zakon (zid). Da bi prepoznali Božji zakon, uključujući subotu, mileriti su bili vraćeni zavetu drevnog Izraela. Obnova doslovne „ulice“ jeste obnova koja je duhovno bila ostvarena kada su se mileriti vratili Jeremijinim „starim stazama“. „Teška vremena“ koja su trebalo da budu u razdoblju u kome su zid i ulica bili uspostavljeni, trebalo je da se ispune nakon 1844, a Građanski rat koji se tada približavao i uskoro otpočeo u toj istoj istoriji predstavljao je ta teška vremena.

Да су били верни, достигли би симболичну педесету јубиларну годину (у којој се робови ослобађају), која је такође била представљена педесетим даном Педесетнице (када порука ослобођења одлази у сав свет). Али после 1844. већина се успротивила светлости о суботи, а 1863. су такође одбацили Мојсијеву поруку („седам времена“), која им је била предата преко Илије (William Miller.) Другим речима, одвратили су се од „улице“ (стarih стаза) коју је требало да обнове и којом је требало да ходе.

Исус увек приказује свршетак посредством почетка, и када се прича о десет девојака понови у последњим данима, дело обнављања Јерусалима поново треба да буде извршено. „Улица и зид“ биће саграђени у „тешким временима“. Ми сада улазимо у та тешка времена. 22. октобар 1844. године предочава ускоро долазећи закон о недељи, те када наступи „час великога земљотреса“ из Откривења једанаест, улица и зид биће саграђени у тешким временима. Сада ћемо та тешка времена препознати као „гневљење народа“ произведено све већим ратовањем ислама.

Док је објашњавала оно што је раније било написано у вези са „временом невоље“, дала је објашњење које је забележено у књизи Рани списи.

„1. На 33. страни стоји следеће: ‘Видела сам да је света субота, и да ће бити, преградни зид између правога Израиља Божјег и неверника; и да је субота велико питање које ће ујединити срца Божјих драгих светих који чекају. Видела сам да Бог има деце која не увиђају суботу нити је држе. Они нису одбацили светлост о њој. И на почетку времена невоље, били смо испуњени Светим Духом када смо изишли и потпуније објављивали суботу.’“

„Ово виђење дато је 1847. године, када је било тек врло мало адвентистичке браће која су држала суботу, а од њих је тек неколицина сматрала да је њено држање од довољне важности да повуче разграничење између Божјег народа и неверника. Сада почиње да се види испуњење тог виђења. „Почетак тог времена невоље“, који се овде помиње, не односи се на време када ће зла почети да се изливају, него на кратак период непосредно пре него што буду изливена, док је Христос у светилишту. У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани тако да не спрече дело трећег анђела. У то време доћи ће „позни дажд“, или освежење од присуства Господњег, да дадне силу силном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када се буде изливало седам последњих зала.“ Early Writings, 85.

Постоји „кратко време“ које претходи завршетку времена милости, када ће се „народи разгневити, али бити задржани“. У исто време стиже „позни дажд“. „Гневљење народа“ јесте симбол који је означен у једанаестом поглављу Откривења.

И незнабошци се разгневише, и дође гнев твој, и време мртвима да им се суди, и да даш плату слугама својим, пророцима, и светима, и онима који се боје имена твога, малима и великима; и да погубиш оне који кваре земљу. Откривење 11:18.

Sestra Vajt komentariše ovaj stih.

„Видела сам да су гнев народа, гнев Божји и време да се суди мртвима били одвојени и различити, једно је следило за другим; такође, да Михаило још није устао и да време невоље, какве никада није било, још није отпочело. Народи се сада гневe, али када наш Првосвештеник заврши своје дело у Светињи, устаће, обући ће хаљине освете, и тада ће се излити седам последњих зала.“

„Видела сам да ће четири анђела задржавати четири ветра док Исусово дело у светињи не буде довршено, а затим ће доћи седам последњих зала.“ Early Writings, 36.

„Гневљење народа“ збива се непосредно пре него што се време милости затвори, јер за њим следи „гнев Божји“. „Гнев Божји“ наступа када се време милости затвори, а „време да се суди мртвима“ односи се на суд који се одвија током миленијума, и не односи се на суд над мртвима који је започео 1844. године.

И видех анђела где силази с неба, који имаше кључ од бездана и велики ланац у својој руци. И ухвати аждаху, стару змију, која је ђаво и сатана, и свеза је на хиљаду година, и баци је у бездан, и затвори је, и стави печат на њу, да више не вара народе, док се не наврши хиљаду година; а после тога треба да буде одрешена на мало времена. И видех престоле, и седоше на њих, и даде им се суд; и видех душе оних који беху посечени за сведочанство Исусово и за реч Божју, и који се не поклонили звери ни њеном лику, и не примише жиг на своја чела ни на своје руке; и оживеше и цароваше с Христом хиљаду година. Откривење 20:1–4.

Суд који се „даје“ светима указује на то да ће они током миленијума изрицати суд над безбожницима, а не да ће њима бити суђено.

„Током хиљаду година између првог и другог васкрсења одвија се суд над безбожницима. Апостол Павле указује на тај суд као на догађај који следи после другог доласка. „Не судите ништа пре времена, докле Господ не дође, који ће и осветлити што је сакривено у тами, и објавити намере срдаца.“ 1. Коринћанима 4:5. Данило изјављује да је, када је дошао Старац дана, „суд дат свецима Свевишњег.“ Данило 7:22. У то време праведни царују као цареви и свештеници Богу. Јован у Откривењу каже: „И видех престоле, и седоше на њих, и суд им би дат.“ „Биће свештеници Бога и Христа, и цароваће с Њим хиљаду година.“ Откривење 20:4, 6. Управо је то време када ће, као што је Павле прорекао, „свети судити свету.“ 1. Коринћанима 6:2. У јединству са Христом они суде безбожницима, упоређујући њихова дела са закоником, Библијом, и одлучујући о сваком случају према делима учињеним у телу. Тада се одмерава део који безбожници морају претрпети, према својим делима; и то се бележи уз њихова имена у књизи смрти.“

„Сотона и зли анђели такође бивају суђени од стране Христа и Његовог народа. Павле каже: ‘Не знате ли да ћемо анђелима судити?’ Стих 3. А Јуда изјављује да је ‘анђеле који не одржаше своје првобитно достојанство, него оставише своје пребивалиште, сачувао у вечним оковима под мраком за суд великога дана.’ Јуда 6.“

„На крају хиљаду година догодиће се друго васкрсење. Тада ће безбожници бити подигнути из мртвих и појавиће се пред Богом ради извршења ‘написаног суда’. Тако откривалац, пошто је описао васкрсење праведних, каже: ‘А остали мртваци не оживјеше док се не сврши хиљада година.’ Откривење 20:5. А Исаија изјављује, у погледу безбожника: ‘И биће скупљени као што се скупљају сужњи у јаму, и биће затворени у тамницу, и последије много дана биће походјени.’ Исаија 24:22.“ Велика борба, 660, 661.

Стога је јасно да се „разгневљење народа“ односи на „тешка времена“ која долазе на свет пре него што се време милости затвори, и да су, када се „народи разгневе“, они истовремено „задржавани под контролом“.

„Видела сам да су гнев народа, гнев Божји и време да се суди мртвима били одвојени и различити, и да је једно следило за другим.“ Early Writings, 36.

У време када се „народи гневе“, почиње да пада позни дажд.

„У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани да не спрече дело трећег анђела. У то време доћи ће ‘позни дажд,’ или окрепљење од лица Господњег, да даде силу силном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам последњих зала.” Early Writings, 85.

Постоји тренутак када се „народи гневe“, али су истовремено „задржани“. Тада Христос успоставља Своје царство славе, јер Он успоставља Своје царство у време позног дажда.

„Позни дажд долази на оне који су чисти — тада ће га сви примити као некада.“

„Када четири анђела пусте, Христос ће успоставити Своје царство. Нико не прима позни дажд осим оних који чине све што могу.“ Spalding and Magan, 3.

Два претходна одломка из Раних списа показују да, када се народи разгневе, и истовремено буду „задржани“, четири анђела задржавају четири ветра. Према томе, разгневање народа представљено је као „четири ветра“. Она је такође запазила да ће, у време када четири анђела задржавају разгневане народе, доћи позни дажд. Раздобље које почиње када долази позни дажд, што је уједно и време када се народи гневe, али су задржани, траје све док Михаило не устане и не оконча се време човековог искушања. То раздобље је време у којем се спасење приводи крају, и стога представља последње Христово дело у Светињи над светињама, које је означено као раздобље у којем Он или брише грехе људи или њихова имена из књига суда. То раздобље, када анђели задржавају четири ветра, јесте време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

Ислам трећег Тешко је сила која „гневи народе“, и треће Тешко дошло је 11. септембра 2001. године, али је ислам одмах био „задржан“. „Источни ветар“ је симбол ислама, а Исаија поистовећује „источни ветар“ са „силним ветром“, који Бог „задржава“ (обуздава). Ратовање ислама више пута је приказано као жена у порођајним боловима, јер је то ратовање које се појачава и које је започело 11. септембра 2001. године, када је силни анђеол из Осамнаестог поглавља Откривења сишао, што је било означено обарањем великих здања града Њујорка.

„Да ли сада долази реч да сам објавила да Њујорк треба да буде однесен плимним таласом? То никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страшно потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’ Цело осамнаесто поглавље Откривења јесте упозорење о ономе што долази на земљу. Али немам нарочиту светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене окретањем и превртањем силе Божје. Према светлости која ми је дата, знам да је разорење у свету. Једна реч од Господа, један додир Његове силне моћи — и ове масивне грађевине пашће. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.” Review and Herald, July 5, 1906.

На картама из 1843. и 1850. године ислам је представљен као „ратни коњи“. У деветом поглављу Откривења, где је изложен ислам првог и другог Тешко, карактер ислама је одређен именом цара ислама.

И имаху над собом цара, анђела бездана, којему је име на јеврејском Авадон, а на грчком има име Аполион. Откривење 9:11.

Стих, који је ДЕВЕТО поглавље и ЈЕДАНАЕСТИ стих, пророчки показује да је, било да је представљен у Старом завету (јеврејски) или у Новом завету (грчки), карактер ислама Авадон или Аполион. Оба имена значе „уништење и смрт“.

„Анђели задржавају четири ветра, представљена као разјарен коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на своме путу разарање и смрт.“
Manuscript Releases, volume 20, 217.

Четири ветра су разјарени коњ библијског пророштва, који настоји да се отргне. Једно од пророчких обележја разјареног коња јесте да је задржан, али да настоји да се отргне и донесе „уништење и смрт“ на целу земљу.

Наставићемо да разматрамо ове теме у следећем чланку.

„О, кад би Божји народ имао осећај за предстојеће разорење хиљада градова, сада већ готово предатих идолопоклонству! Али многи од оних који би требало да објављују истину оптужују и осуђују своју браћу. Када обраћајућа сила Божја дође на умове, наступиће одлучна промена. Људи неће имати склоности да критикују и руше. Неће стајати на положају који спречава светлост да засија свету. Њихова критика, њихово оптуживање, престаће. Силе непријатеља се постројавају за бој. Пред нама су жестоки сукоби. Збијте се, браћо и сестре моје, збијте се. Вежите се с Христом. ‘Не говорите: Завера, за све што овај народ назива завером; и не бојте се онога чега се он боји, нити се плашите. Господа над војскама, Њега светите; и Он нека буде страх ваш и Он нека буде трепет ваш. И Он ће бити светиња; али и камен спотицања и стена саблазни обема кућама Израилевим, замка и клопка становницима Јерусалима. И многи ће се међу њима спотаћи, и пасти, и разбити се, и заплести се, и бити ухваћени.’

„Свет је позорница. Глумци, његови становници, припремају се да одиграју своју улогу у последњој великој драми. Бог се губи из вида. Међу великим масама човечанства нема јединства, осим када се људи удружују да остваре своје себичне циљеве. Бог посматра. Његове намере у погледу Његових бунтовних поданика биће испуњене. Свет није предат у руке људима, иако Бог допушта да силе пометње и нереда неко време владају. Сила одоздо делује да доведе до последњих великих призора у драми,—Сатана који долази као Христос и који делује са сваком преваром неправде међу онима који се тајно повезују у тајна друштва. Они који се препуштају страсти за удруживањем спроводе планове непријатеља. Узрок ће бити праћен последицом.“

„Преступ је готово достигао своју меру. Забуна испуњава свет, и велика страхота ускоро ће доћи на људска бића. Крај је сасвим близу. Ми који познајемо истину треба да се припремамо за оно што ће се ускоро обрушити на свет као силно, свеобухватно изненађење.“ Review and Herald, September 10, 1903.